

[Anne Grete Holmsgård]

medvirke til at ligestille mænd og kvinder såvel i hjemmet som på arbejdsmarkedet. Denne ligestilling kan forbedres, hvis der fra starten af barnets liv gives mulighed for, at begge forældre er med til at passe det. Desuden kan det øge ligestillingen på arbejdsmarkedet.

Pilgaard Andersen (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Ændring af regler om uddannelseshjælp).

(Lovforslag nr. L 189).

Jeg skal i øvrigt henvise til lovforslagets tekst og de bemærkninger, der ledsager dette.

Mølgaard (DR):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om fuldt frivillig bemanding af forsvaret og civilforsvaret og nedlæggelse af civile værnepligtsinstitutioner.

(Beslutningsforslag nr. B 104).

Jeg skal i øvrigt henvise til de bemærkninger, der ledsager beslutningsforslaget.

Tyroll (VS):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om indtægtsregulering af pensionsydelse.

(Beslutningsforslag nr. B 105).

Jeg skal i øvrigt henvise til de bemærkninger, der ledsager beslutningsforslaget.

Thorndahl (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om kommunal indkomstpolitik.

(Beslutningsforslag nr. B 106).

Forslag til lov om maksimering af kommunernes skatteudskrivningsret.

(Lovforslag nr. L 186).

Forslag til lov om ændring af lov om kommunal udlicning. (Afskaffelse af kommunal spekulation i ejendomsbeskatningen).

(Lovforslag nr. L 187).

Baggrunden for forslagene er følgende kendsgerninger:

Kommunernes udgifter er steget stærkere end indkomstudviklingen.

Kommunernes samlede udgifter udgør ca. 70 pct. af de samlede offentlige udgifter.

Et betalingsbalanceunderskud over for udlandet af størrelsesordenen 10–15 milliarder årligt er aldeles uforsvarligt.

At skiftende regeringer derfor har måttet gribe ind over for kommunerne med indgreb, der har skiftet fra år til år og dermed ikke har været forudsigelige.

En analyse af kommunernes forbrug viser imidlertid en meget stærk variation. Det må være logisk at forvente, at det egentlige og reelle krav for kollektive kommunale ydelser vil aftage med stigende velstandsniveau, hvis konsekvens burde være, at borgernes muligheder for at klare sig selv blev tilsvarende større.

Sammenhængen viser sig imidlertid at være modsat. De kommuner, hvor de reelle behov på grund af borgernes høje indkomstniveau må forventes at være små, har i forhold til landsgennemsnittet et enormt forbrug. Mens det modsatte viser sig at være tilfældet i de kommuner, der har et svagt indkomstgrundlag og derfor et stort behov.

Forklaringen på, at et antal kommuner forbruger mere, end rimeligt er, er givetvis bl. a. kommunalbestyrelsesmedlemmernes kamp om genvalg. Det ser ud til, at et stort antal kommunalbestyrelsesmedlemmer hver for sig forsøger at finde deres »genvalgelsesniche«. Genvalgelsesniche er efter sagens natur indbyrdes forskellige. Et kommunalbestyrelsesmedlem koncentrerer f. eks. sin indsats om at få et egnteater, en anden om en golfbane, en tredje om en ældreinstitution. En indsats, der jo i forholdet til pressen ikke går stille af, og som hen ad vejen fører til, bl. a. i forbindelse med de indbyrdes kommunale politiske byttehandlere, at de pågældende ønsker gennemføres og dermed også sikrer de 50, 100 eller 200 personlige stemmer, det drejer sig om. I kommuner, hvor der foregår overforbrug, køber kommunalbestyrelsesmedlemmerne sig i hvert fald for manges vedkommende genvalg for skatteborgernes penge.